

Sygn. akt. IV Ka 771/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Szyszko

Sędziowie SSO Joanna Żelazny

SSO Aleksander Ostrowski (spr.)

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale Tomasza Fedyka Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2017r.

sprawy **M. K. (K.)**

ur. (...) we W.

s. M. i G. z d. S.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Oławie

z dnia 14 kwietnia 2017 r. sygn. akt II K 16/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 771/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 14 kwietnia 2017 r. sygn. akt II K 16/17 orzeczono o wniosku obrońcy skazanego M. K. w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego uprzednie jego skazania prawomocnymi wyrokami:

I. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 26.02.2008 r., w sprawie V K 2084/07, który za ciąg przestępstw z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełniony w dniu 01 maja 2007 r., wymierzył karę jednostkową 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a za czyn z art. 224 § 2 k.k. i z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k., wymierzył karę jednostkową 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a następnie karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zawieszając warunkowo jej wykonanie na okres 4 (czterech) lat próby, a której wykonanie zarządził postanowieniem z dnia 24.01.2011 r., a następnie, postanowieniem z dnia 24.02.2014 r., warunkowo przedterminowo zwolniono skazanego, wyznaczając okres 2 (dwóch) lat próby, po czym, postanowieniem z dnia 09.10.2015r., zmienionym postanowieniem

z dnia 25.11.2015r., odwołano przedterminowe zwolnienie, zaliczając na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 01.05.2007 r. do dnia 02.05.2007 r., zasądając na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe – pozostała do odbycia kara łączna pozbawienia wolności wykonywana będzie w okresie od dnia 20.02.2020 r. do dnia 12.12.2020 r.;

II. wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 18.02. (...), w sprawie II K 465/14, który za czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 06 grudnia 2013 r., wymierzył mu karę 12 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin, zamienionej, postanowieniem z dnia 07.03.2016r. na zastępczą karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zasądając na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe;

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 24.02.2015 r., w sprawie II K 282/13, który za czyn z art. 189 § 1 k.k. i art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w okresie od dnia 15 lutego 2012 r. do dnia 16 lutego 2012 r., wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności; za czyn z art. 157 § 2 k.k., popełniony w dniu 15 lutego 2012 r., wymierzył karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn z art. 157 § 1 k.k., popełniony w dniu 28 sierpnia 2011 r., wymierzył karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a następnie karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zasądając na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe – kara łączna pozbawienia wolności wykonywana będzie w okresie od dnia 29.12.2016 r. do dnia 29.12.2018 r.;

IV. wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 22.05.2015 r., w sprawie V K 42/15, który za czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 10.10.2014 r., wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10.10.2014 r. do dnia 11.10.2014 r., zasądając na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu – kara pozbawienia wolności wykonywana będzie w okresie od dnia 29.12.2018 r. do dnia 26.06.2019 r.;

V. wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Oławie z dnia 20.08.2015 r., w sprawie II K 983/14, który za czyny z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniu 31 października 2014 r., wymierzył kary jednostkowe 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a następnie karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania od dnia 31.10.2014 r. do dnia 01.11.2014 r. – kara łączna pozbawienia wolności wykonywana będzie w okresie od dnia 26.06.2019 r. do dnia 20.02.2020 r.;

W szczególności Sąd Rejonowy w Oławie :

I. na podstawie art. 85 § 1 i § 2, art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 87 § 1 k.k. oraz art. 568a § 1 k.p.k. i art. 569 § 1 k.p.k. połączył skazanemu M. K. kary wymierzone w wyrokach V K 2084/07, II K 465/14, II K 282/13, V K 42/15 oraz II K 983/14 i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt I części dyspozytywnej wyroku łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania i rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 01.05.2007 r. do dnia 02.05.2007 r., od dnia 10.10.2014 r. do dnia 11.10.2014 r., od dnia 31.10.2014 r. do dnia 01.11.2014 r. oraz od dnia 20.02.2012 r. do dnia 22.02.2013 r., a także okresy kar dotychczas odbytych;

III. pozostawił do odrębnego wykonania inne orzeczenia zawarte w powyższych wyrokach i nie będące przedmiotem tego wyroku łącznego;

IV. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego umorzył;

V. zwolnił skazanego z kosztów procesu przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok w zakresie wymiaru orzeczonej kary łącznej zaskarżył obrońca skazanego M. K. zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, poprzez przyjęcie przez Sąd, że kary orzeczone wobec skazanego, nie mogą, zgodnie z przepisem, art. 86 § 1 k.k., zostać połączone na zasadzie

pełnej absorpcji, w sytuacji gdy prognoza kryminologiczna wobec skazanego jest pozytywna, M. K. podczas odbywania kary pozbawienia wolności zachowuje się w sposób regulaminowy, zaś charakter przestępstw popełnionych przez wymienionego i naruszonych przez niego dóbr prawnych jest na tyle podobne, iż uzasadnia orzeczenie kary łącznej w najniższym wymiarze.

Podnosząc powyższe obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności na zasadzie pełnej absorpcji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego M. K. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z treści wniesionego środka odwoławczego wynika, iż skazany ubiega się o zastosowanie przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności zasady pełnej absorpcji powołując się na fakt, iż charakter popełnionych przez niego czynów jest dość zbliżony, a ponadto nastąpiła radykalna i zarazem pozytywna zmiana w zakresie jego procesu resocjalizacyjnego.

Analiza akt przedmiotowej sprawy pod kątem argumentacji przedstawionej przez skarżącego nie dostarczyła podstaw do tego, aby ingerować w rozstrzygnięcie Sądu I instancji. Przede wszystkim przypomnieć należy, że Sąd orzekający w przedmiocie wydania wyroku łącznego uprawniony jest do wymierzania kary łącznej w granicach przewidzianych przez art.86 kk. Realizując powyższą kompetencję w tej konkretnej sprawie Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia dyrektyw wymiaru kary łącznej.

Powołać w tym kontekście należy prezentowany w orzecznictwie, a popierany przez Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, pogląd, iż kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym skazaniami.

Nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Na ogół nie ma powodu, by orzekać kary łączne w dolnych granicach, to jest w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popełnienie więcej jak jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyrok SA w Krakowie z 19.10.2007, sygn. akt II AKa 183/07, Prok.i Pr.-wkl. 2008/4/17, KZS 2007/11/19). Zachowanie skazanego w czasie odbywania kar badanych przy wymierzaniu kary łącznej może mieć znaczenie dla wymiaru kary, ale okoliczności ta nie może przeważać nad słusznością kary wynikającą ze stopnia związku zbiegających się przestępstw. Zachowanie skazanego w trakcie wymierzenia kar łącznych ma pomóc w określeniu celowości kary, ma więc jedynie funkcję subsydiarną (por. wyrok SA w Krakowie z 20.09.2012, sygn. akt II AKa 168/12, KZS 2012/10/39). Podobnie, warunki i właściwości osobiste sprawcy odgrywają rolę drugoplanową przy wymiarze kary łącznej (zob. wyrok SA w Warszawie z 24.03.2016, sygn. akt II AKa 40/16, LEX nr 2172537). Nie można jednakże przyjąć, że podobieństwo popełnianych przestępstw zawsze stanowi okoliczność łagodzącą w sprawie, ponieważ może również świadczyć o niepoprawności sprawcy i jego konsekwencji, czy wręcz premedytacji w dążeniu do łamania porządku prawnego (zob. postanowienie SN z 5.1.2011, sygn. akt II KK 172/10, OSNKW 2011/2/13, Prok.i Pr.-wkl. 2011/6/4, Biul.SN 2011/2/12). Jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczalne jest stosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i zasady pełnej absorpcji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach (por. wyrok SA w Katowicach z 13.11.2003, sygn. akt II AKa 339/03, LEX nr 183336).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy, stwierdzić trzeba, że orzeczona przez Sąd Rejonowy kara łączna nie nosi ani cech nadmiernej surowości, ani tym bardziej niesprawiedliwości. Nie wolno przy tym tracić z pola widzenia faktu, że Sąd Rejonowy zastosował wobec M. K. zasadę asperacji – częściowej absorpcji kar. Sąd I instancji uwzględnił przy tym także okoliczności przemawiające na korzyść skazanego, wokół których koncentruje się apelacja, takie jak sposób zachowania się skazanego w zakładzie karnym. Jednocześnie, Sąd Rejonowy trafnie w odniesieniu do wymiaru kary łącznej wziął pod uwagę również cel wychowawczy kary.

Podkreślić należy, iż w trakcie postępowania odwoławczego uzyskano opinię o skazanym z Zakładu Karnego w B. (k.122-123), z którego wynika, iż postawa i zachowanie osadzonego w tutejszej jednostce nie budzi zastrzeżeń natury dyscyplinarnej bądź wychowawczej, jednakże w ocenie Sądu Okręgowego powyższa okoliczność nie ma istotnego znaczenia w realiach niższej sprawy. Jak wielokrotnie podnoszono w orzecznictwie nawet fakt: „uzyskiwania wielu nagród nie może przesądzać jednoznacznie pozytywnej oceny zachowania skazanego w czasie odbywania kary, gdyż może być wyłącznie wynikiem dobrego przystosowania się skazanego do warunków panujących w zakładzie karnym, a nie woli zmiany samego siebie. O tym czy zachodzi przypuszczenie, że skazany będzie przestrzegał porządku prawnego nie można wywnioskować jedynie na podstawie tego, jak zachowuje się on w warunkach panujących w zakładzie karnym. Na wolności skazany nie musi przecież poddawać się reżimowi obowiązującemu w jednostce penitencjarnej. (vide: postanowienie SA w Lublinie z dnia 22 grudnia 2009 r. w sprawie II AKzw (...)).

Zważyć również należy, iż kara łączna, nie może stanowić zbyt znacznej "premi" płynącej z faktu popełnienia większej liczby przestępstw. Byłoby to sprzeczne tak z wymogami prewencji ogólnej jak i szczególnej, gdyż premiowałoby sprawcę popełniającego więcej niż jedno przestępstwo i prowadziłoby praktycznie do bezkarności pewnych jego działań oraz uprzywilejowywałoby sprawcę wielokrotnego w stosunku do sprawcy, który popełnia jedno przestępstwo.

Biorąc zatem pod uwagę wielość wyroków zapadłych wobec M. K. – aktualna karta karna obejmuje 10 skazań (k.119-120), zatem jego dotychczasową niepoprawność stwierdzić należy, iż złożona w apelacji deklaracja przestrzegania porządku prawnego w przyszłości nie jest na tyle wiarygodna, aby wpływała ona na wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji.

Reasumując Sąd Odwoławczy w całej rozciągłości podziela zatem pogląd Sądu Rejonowego, iż analiza całościowa okoliczności istotnych dla wymiaru kary nie przemawia za orzeczeniem wobec M. K. kary łącznej w postulowanym przez obrońcę skazanego wymiarze. Rekapitulując, stwierdzić trzeba, że orzeczona zaskarżonym wyrokiem kara łączna nie nosi ani cech nadmiernej surowości, ani tym bardziej niesprawiedliwości. Nie wolno przy tym tracić z pola widzenia faktu, że Sąd Rejonowy częściowo zastosował wobec M. K. zasadę absorpcji kar. Świadczy to o uwzględnieniu przez Sąd I instancji także okoliczności przemawiających na korzyść skazanego. Dlatego też brak jest racjonalnych powodów, dla których rozstrzygnięcie Sądu pierwszoinstancyjnego winno ulec zmianie, co tym samym nakazywało zaskarżony wyrok utrzymać w mocy.

Sąd Odwoławczy nie obciążał skazanego kosztami postępowania odwoławczego uznając, że ich uiszczenie przez M. K. stanowić będzie dla niego nadmierną dolegliwość (art. 624 § 1 k.p.k.).